

Dubrovačke ljetne igre

Srčano obranjen, ali i nadopisan Krleža

"Michelangelo Buonarotti" u režiji Sebastijana Horvata i dramaturgiji Milana Markovića igra se na Lokrumu

Predstava sastavljena od tri više ili manje povezane cjeline s puno mudrosti i kazališne hrabrosti brani stotinjak godin stari tekst

Denis Derk
 denis.derk@vecernji.net
 DUBROVNIK

U molitvi je spas, a ne u borbi. Nije spas u borbi, nego u molitvi. Tako to u Krležinoj radnoj drami "Michelangelo Buonarotti" moćni papa Julije II autoritativno zbori svom dvorskom umjetniku Michelangelu kada je došao pod svodove Sikstinske kapele provjeriti tko to slika Dan gnjeva Gospodnjeg, Bog ili, kako se priča po vatikanskim hodnicima (koji su očito bili preteča facebooka i sličnih hodnika), Lucifer. Došao je papa pronjuškati miriši li kapela po sumporu ili po tamjanu.

Nevidljiv krvavi Mjesec

A po čemu je mirisala prva dramska premijera Dubrovačkih ljetnih igara, autorski projekt Sebastijana Horvata i Milana Markovića Matthisa nastao po motivima Krležine drame i u čvrstoj koprodukciji sa riječkim HNK-om Ivan pl. Zajc? K tome još upriličena u noći, kako kažu, najveće pomrčine Mjeseca u ovom stoljeću kada su neki hinduistički hramovi bili zatvoreni zbog

Spoj glumaca iz riječkog HNK i zagrebačkog Kerempuha te dubrovačkog Kora fanatika bio je odličan izbor
 GRGO JELAVIĆ/
 PIXSELL

mogućih negativnih silnica. A ne treba zanemariti niti činjenicu da je predstava ugošćena na otoku Lokrumu, o kojem kruži puno ne baš ugodnih legendi i to usred ruševina benediktinskog samostana... Premijerna publika na žalost (ili na sreću) nije vidjela krvavi Mjesec nego samo zvezdano nebo,

ali i složenu predstavu sa tri više ili manje povezane cjeline koja je srčano i suvremeno, s puno mudrosti i kazališne hrabrosti branila stotinjak godina stari tekst Miroslava Krleže. Dramaturg predstave (i autor adaptacije) Milan Marković obilato je kratio Krležu, ali nije izostavio srčiku drame, sukob umjetnika i stvar-

nosti, ali i umjetnika s umjetnikom samim, te Michelangelov dijalog sa vječnošću, bez obzira kakav oblik ta vječnost imala. No, Marković je u drugom i trećem dijelu predstave uz podosta polemčnosti nadopisao Krležu, prvo uz puno otrovnog cinizma desakralizirajući proces stvaranja vlastite kazališne predstave, a onda i dajući završni pečat lokrumskom Michelangelu sa psihotičnim dvadesetminutnim monologom o nebitnim stvarima u kojem je briljirao mladi glumac Nikola Nedić.

Redatelj Sebastijan Horvat, očito suveren i zanatski snažno usidren u teatar koji ne zabavlja kralja, nego želi probuditi uspavani puk, predstavu je razigrao u više registara. Prvo se poslužio onim raskošno renesansnim, naglašeno vizualnim i klasičnim u čemu mu je pomogla izgrađena scena s čak dvije pozornice scenografa Igora Vasiljeva, ali i kostimi Belinde Radulović, te nezaobilazna glazba Karmine Šilec, kao i svjetlo Aleksandra Čavleka. Lokrumski ambijent na svoje je došao tek pri povratku u teatarsku sadašnjicu kada je publika bila obasjana jakim svjetlom gledajući svojevrstu reminiscenciju na Fellinijevu "Probu orkestra", pomalo zbuje na i čak i preneglo probuđena. Spoj riječkih glumaca s gostima kao što su to Kerempuhovi Rakan Rushaidat koji ovdje potpuno predano interpretira Michelangela i Jerko Marčić, koji je moguć alter ego samog Sebastijana Horvata, i dubrovačkim Korom fanatika pokazao se kao dobar izbor. U obje uloge, i to Krležinog Nepoznatog, ali i lukrativnog producenta, odličan je bio Aleksandar Cvjetković, a maestralna je bila Olivera Baljak u ulozi pape Julija II. Odluka redatelja da glumica glumi papu sjajan je primjer kritike Krležine mizoginije itekako

Odluka redatelja da papu Julija II glumia Olivera Baljak bila je kritika mizoginije

Među sjajnim glumcima najviše pohvala zaslužuje Nikola Nedić koji igra čak tri uloge

prisutne u drami o Michelangelu. Pohvale zaslužuju i Tanja Smoje, Marija Tadić, Edi Čelić i Giuseppe Nicodemo, baš kao i uvijek uvjerljiva Jelena Lopatić, impozantno ležerni jasmin Mekić kao dramaturg Davor Marušić Dubois te minimalistički impresivni Dean Krivačić. Ipak, najviše pohvala zaslužuje Nikola Nedić prisutan u čak tri važne uloge.

Trojedna predstava

Tabloidni pristup ovoj, mogli bismo reći trojednoj predstavi koju su iznjedrili umjetnici iz Srbije, Hrvatske i Slovenije, mogao bi je svesti na provokaciju u kojoj se spominju godine rođenja i smrti kardinala Bozanića, baš kao i pape Julija II. Ali, naravno, nije tu riječ o čovjeku Josipu Bozaniću nego o njegovoj funkciji i položaju u društvenoj nomenklaturi i njegovoj stvarnoj moći koja uopće nije mala, a veliko je pitanje koliko smo toga doista svjesni. ●